

ת"פ 44088/12/19 - מדינת ישראל נגד עבאס ואכד

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 44088-12-19 מדינת ישראל נ' ואכד

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

נגד

עבאס ואכד

באמצעות בא כוחו עו"ד שלמה עובדיה

גזר דין

כתב האישום המתוקן:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן (סומן כא/1), בעבירה של שימוש במרמה, עורמה ותחבולה - עבירה לפי סעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961 (ריבוי עבירות).

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בו הודה הנאשם, בשנות המס 2014 ו-2015, סיפק הנאשם עובדים לחברת "סי לייף" מלונות בע"מ" (להלן: "חברת סי לייף").

בתמורה לאספקת העובדים, שילמה חברת "סי לייף" לנאשם, בשנות המס 2014 - 2015, סך של 1,799,441 ₪.

הנאשם מסר לחברת "סי לייף", חשבוניות של עוסקים בחברות שונות, אשר אינן בבעלותו במזיד, ובכוונה להתחמק מתשלום מס, כמפורט בסעיף 2 לכתב האישום המתוקן.

בתקופות הרלוונטיות לכתב האישום, היה הנאשם חייב להגיש לפקיד השומה, דין וחשבון על הכנסותיו, וכן, היה חייב בניהול ספרים, הכל בהתאם להוראות הפקודה.

למרות זאת, הנאשם לא הגיש דוחות לפקיד השומה, לא דיווח על הכנסותיו בהתאם להוראות הפקודה, והכל במזיד, ובכוונה להתחמק מתשלום מס.

ראיות לעונש:

המאשימה הגישה את גיליון הרשעותיו של הנאשם לעונש - סומן ג/1.

הנאשם הגיש תעודה רפואית, הנוגעת לאשפוזים של אשתו משנת 2013 - 2014 - סומן נ/1.

טענות הצדדים:

ב"כ המאשימה, עמד על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה, והדגיש את העובדה כי פגיעה בפעילות הכלכלית התקינה של המדינה, עקב אי הגשת דוחות אמת, ואי דיווח הכנסה ותשלום מס בגין הכנסה זו, פוגעת בשיטה הפיסקלית שהמדינה אימצה, כחלק ממדיניותה הכלכלית-חברתית, ובעקיפין, היא פוגעת בחלוקה השוויונית והצודקת של נטל המס.

עוד הדגיש ב"כ המאשימה, את נסיבות ביצוע העבירה, לכך שמדובר בעבירות שבוצעו במשך שתי שנות מס, כאשר הנאשם לא מדווח על הכנסות בהיקף נרחב ביותר.

נטען, כי העבירות בוצעו עקב תאוות בצע וחמדנות גרידא, תוך שהן גורמות לחיסרון כס משמעותי לקופת המדינה.

על יסוד האמור, ובהתאם לפסיקה אותה פירט ב"כ המאשימה, נטען כי מתחם העונש ההולם, נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל, בשים לב לכך שהנאשם לא סילק את המחדלים, ולאור עברו הפלילי, עותרת המדינה לגזור על הנאשם עונש באמצע המתחם, לצד מאסר על תנאי וקנס כספי.

ב"כ הנאשם עמד על נסיבותיו האישיות של הנאשם, היותו בן 50, נשוי, אב ל-4 ילדים, ששניים מהם סמוכים על שולחנו. כן ציין, את מצבה הבריאותי של אשתו, אשר אושפזה פעמיים בבית החולים, בשנים 2013 - 2014.

כמו כן, הפנה למצבו הכלכלי של הנאשם, ונטען כי מדובר בנאשם אשר לו חובות של כ-800 אלף ₪ (ראה נ/1).

בנוסף, נטען כי מדובר במי שלקח אחריות, חסך מזמנו של בית המשפט, שיתף פעולה עם רשויות החקירה, הוא נעדר הרשעות קודמות.

בהקשר זה, צוין כי העבירה האחת והיחידה המופיעה ברישום הפלילי היא משנת 2004, שהתיישנה ב-10/12/11, ועתידי להימחק ב-10/10/21.

נטען כי יש לראות במעשים נשוא כתב האישום, אירוע אחד, לצורך קביעת מתחם העונש ההולם.

אשר למס המתחייב מעובדות כתב האישום, אשר לא סולק, נטען כי בוצע תחשיב אלטרנטיבי על ידי רואה חשבון, ביחס לנזק המס שלא שולם שנגרם לאוצר המדינה, וכי לפי תחשיבו של רואה החשבון, מדובר במס ששיעורו הכולל לתקופה נשוא כתב האישום, עומד על כ-49,000 ₪.

יצוין בהקשר זה, כי ב"כ הנאשם, אשר התנגד קודם לכן, שב"כ המאשימה יגיש ראיות שאינן נסמכות על נסיבות המצוינות בכתב האישום, ביקש להגיש את חוות דעתו של רואה החשבון, דבר לו התנגד ב"כ המאשימה, ובצדק. בית המשפט, בהחלטה מנומקת דחה בקשה זו, והבהיר בין היתר, כי קביעת מתחם העונש ההולם, נעשית על סמך מכלול שיקולים, ולא דווקא הנזק שנגרם כתוצאה ממעשי העבירה (ראו החלטה בעמוד 12 לפרוטוקול).

ב"כ הנאשם, הוסיף וציין, כי לשיטתו, מתחם העונש ההולם, נע בין 4 חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות, ועד לשנת מאסר בפועל, ועל העונש להיות ממוקם בחלק התחתון של המתחם. הסניגור הפנה לפסיקה שלטענתו תומכת בגישתו זו.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם טען כי הוא מתחרט על מעשיו, והוא מקווה שבית המשפט יתחשב במצבו.

לדבריו, הוא נמצא בחופשה ללא תשלום מהעבודה, ומקבל קצבה מביטוח לאומי בסך 5,600 ₪.

דין והכרעה עונשית:

ריבוי אירועים (סעיף 40ג לחוק העונשין):

לפי כתב האישום המתוקן, בשנות המס 2014 - 2015, סיפק הנאשם עובדים לחברת "סי לייף מלונות בע"מ", ובתמורה שילמה לו חברת "סי לייף" סך של 1,799,441 ₪ כנגד חשבוניות שסיפק הנאשם של עוסקים בחברות שונות, אשר אינן בבעלותו, הכל במזיד ובכוונה להתחמק מתשלום מס.

סעיף 2 לכתב האישום מפרט את שמות החברות והעוסקים בפירוט החשבוניות שסיפק הנאשם לחברת "סי לייף".

יצוין, כי המאשימה, כלל לא טענה כי מדובר באירועים נפרדים, על אף שהמעשים נפרשו על פני השנים 2014 - 2015.

לקביעתי, מדובר באירוע אחד, ולא בשרשרת של אירועים, על אף שמדובר במועדים שונים.

התכנית העבריינית המשתקפת מהמעשים, היא אחת, ונוגעת לאותה חברה ולאותם צדדים.

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

כפי שנפסק לא אחת, הערך החברתי המוגן בעבירות מס, הוא לאפשר מדיניות כלכלית חברתית שוויונית.

מידת הפגיעה בערכים אלה, היא בינונית - גבוהה.

מדיניות הענישה (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

גישת הפסיקה היא, כי יש להתייחס לעבריינות המס בחומרה יתרה, נוכח הפגיעה שיש בכך בקופה הציבורית, והפגיעה העקיפה בכיסו של כל אחד מאזרחי המדינה (רע"פ 10699/07 קובן נ' מדינת ישראל (2008); רע"פ 5906/12 עזרא נ' מדינת ישראל (2012); רע"פ 977/13 אודיז נ' מדינת ישראל (2013)).

על בסיס גישה זו, נקבע כי יש לגזור את דינם של עברייני המס, תוך מתן בכורה לשיקולי ההרתעה והגמול והעדפתם על פני נסיבותיו האישיות של העבריין (רע"פ 9904/18 מאיר יצחקי נ' מדינת ישראל (2019)).

עוד יוזכר כי בצידה של העבירה לפי סעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה, קבוע עונש מאסר בן 7 שנים, עבירה זו נחשבת לאחת החמורות בחוקי המס.

ברע"פ 977/13 משה אודיז נגד מדינת ישראל, (20.2.13) ציין כב' השופט א. שהם את ההלכה הפסוקה, לפיה יש להטיל על עברייני מס, עונשי מאסר בפועל, וכן קנסות כספיים משמעותיים:

"בית משפט זה כבר קבע, לא אחת, כי עבירות המס מתאפיינות בחומרה יתרה נוכח פגיעתן הישירה- בקופה הציבורית, והעקיפה- בכיסו של כל אזרח, ולאור חתירתן תחת ערך השוויון בנשיאת נטל המס (רע"פ 4684/12 גחלי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.6.2012); רע"פ 3434/09 הרפז נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.4.2009); רע"פ 10699/07 קובן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.1.2008)). לאור הלכה זו הותוותה בפסיקה מדיניות הענישה, לפיה יש לגזור את דינם של עברייני המס תוך מתן הבכורה לשיקולי ההרתעה, ולהעדיף על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם (רע"פ 674/13 ליטווק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.1.2013); רע"פ 9742/11 רייך נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.2.2012); רע"פ 7310/10 חן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.11.2010)). עוד נקבע, כי בגין עבירות אלו, אין להסתפק, ככלל, בהשתת עונש מאסר, אשר ירוצה בעבודות שירות, אלא יש למצות את הדין עם העבריינים באמצעות הטלת עונש מאסר בפועל, המלווה בקנס כספי (רע"פ 5358/12 שוקרון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.7.2012); רע"פ 8581/11 סטיון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.11.2011); רע"פ 3137/04 חג'י נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו], (18.4.2004))"

עוד אפנה לרע"פ 5060/04 הנואל נגד מדינת ישראל - שם הועמד עונשו של נאשם אשר הורשע בהשמטת הכנסות בסך כולל של כ-727,000 ₪ על 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך שבית המשפט העליון הקל בעונש, שהוחמר בבית המשפט המחוזי ל-30 חודשי מאסר בפועל, לאחר שבבית המשפט השלום נגזר דינו למאסר בפועל בן 7 חודשים בלבד.

ברע"פ 7135/10 חן נגד מדינת ישראל - נדון מבקש אשר השמיט הכנסות בסך כולל של 2,863,364 ₪ והועמד לדין גם בגין עבירות של נקיטת מרמה ותחבולה, למאסר בפועל בן 6 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והחמיר העונש למאסר בפועל בן 18 חודשים, כאשר הוסיף וציין, כי הוא אינו ממצה את מלוא חומרת הדין. בית המשפט העליון אישר פסיקה זו.

ברע"פ 26381/13 עובדיה נגד מדינת ישראל - בית המשפט העליון אישר מאסר של 15 חודשים לצד מאסר מותנה וקנס, לאחר שהנאשם שילם למדינה 1.7 מיליון ₪ ובכך החזיר את מלוא סכום המס שהועלם והסיר את מחדליו. באותו מקרה דובר על נאשם שביצע 6 עבירות מס לפי סעיף 220(5) לפקודה והמס שהועלם היה פחות ממיליון ₪.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 48507-05-10 אופיר נגד מדינת ישראל - נאשם ללא עבר פלילי שהורשע בביצוע 6 עבירות לפי סעיף 220 לפקודה והעלים סכום של 1,180,000 ₪, הסיר את המחדלים ונדון ל-9 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה וקנס. ערכאת הערעור הפחיתה את העונש ל-7 חודשים אך ציינה כי הגם שהוסרו המחדלים לאחר מאמצים רבים שעשה הנאשם, ולמרות כל השיקולים לקולא, אין מנוס מהטלת עונש מאסר בכליאה.

ע"פ (מחוזי ת"א) 41655-03-11 מדינת ישראל נגד פרידר - בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והחמיר בעונשו של הנאשם שהורשע בהעלמת הכנסות בהיקף של 1,650 מיליון ₪ וגזר עליו 7 חודשי מאסר ו-60,000 ₪ קנס.

ת"פ 6622-07-9 מדינת ישראל נ' מיאלי - נדון נאשם שהורשע בהעלמת הכנסות בהיקף של כ- 1.5 מיליון ₪, ל-13 חודשי מאסר.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין):

לפי כתב האישום, מדובר כאמור, בעבירות שבוצעו על פני שנים 2014 - 2015, כאשר תדירות המעשים היא חודשית. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום, ומכאן, שהודה שפעל במזיד, ובכוונת מכוון, להתחמק מתשלום המס. מעשיו מתאפיינים בתכנון, וההיקף הנרחב של מעשים אלה, מחזק זאת, מלמד על התנהגות שיטתית, מכוונת, שכל תכליתה התחמקות מתשלום מס אמת. הנאשם ביצע את המעשים בעצמו, ללא הסתייעות באחרים. אשר לנזק שנגרם ממעשיו של הנאשם, הנאשם היה חייב להגיש לפקיד השומה דין וחשבון על הכנסותיו בכל שנת מס, בהתאם להוראות פקודת מס ההכנסה, והיה חייב בניהול ספרים בהתאם להוראות הפקודה. הנאשם לא הגיש דוחות לפקיד השומה, לא דיווח על הכנסותיו בהתאם להוראות הפקודה. כתוצאה מהשמטת ההכנסות, ונוכח היקפם, ברי כי נגרם נזק משמעותי לקופת המדינה, הגם שראוי היה כי נסיבות כתב האישום תכלולנה את הנזק המדויק והכולל שנגרם כתוצאה מהתחמקות הנאשם מתשלום מס, הרי שבשים לב להיקף הכספי של ההשמטות, בסך כולל של 1,799,441 ₪, נקל להבין שנגרם נזק כספי משמעותי לקופת המדינה. בהקשר זה, טען הסניגור, כי רשויות מס הכנסה, נוהגות לבחון את היקף ההכנסות של העוסקים השונים, בהתאם לסרגלים וחתכים סטטיסטיים, המבקשים לנבא מהו שיעור הרווח בכל ענף וענף, ועל כן, על בסיס הנחה זו, טוען הסניגור, כי הנזק שנגרם הוא כ-49,000 ₪. הדברים נאמרו על בסיס חוות דעת חשבונאית, אותה ביקש הסניגור להגיש בשלב הטיעונים לעונש, מבלי שרואה החשבון שערך את חוות הדעת, נוכח ונחקר על חוות דעתו. המדינה התנגדה, בית המשפט דחה את בקשת הסניגור, מהטעמים שפירט בהחלטתו. לכן, בהעדר תשתית ראייתית ממשית, לא ניתן לקבל טיעון זה. מעבר לכך, וכפי שכבר הוטעם, לא מצאתי כי יש בטיעון זה כדי לשנות מהקצה אל הקצה, את קביעת מתחם העונש ההולם. הנזק שנגרם כתוצאה ממעשי העבירה, הוא שיקול בר התחשבות, במניין השיקולים הנדרשים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, אך הוא רק אחד ממכלול השיקולים הללו (סעיף 40ט (א) (4) לחוק העונשין). מעבר לכך, הסתמכות הסניגור על כלי אבחון סטטיסטיים, המבקשים לשער את הכנסתו של העוסק (הנאשם), אינם ישימים ורלוונטיים למקרה הנדון, שעה שבמקרה דנן, מדובר בנאשם אשר אין חולק על פי העובדות בהן הודה, שקיבל לידיו כ-1,800,000 ₪, בתמורה לאספקת עובדים, וכנגד תשלום זה, הציג חשבוניות של עוסקים בחברות שונות, אשר אינן בבעלותו, כשהוא מודה שכל מעשיו היו במזיד, ובכוונה להתחמק מתשלום מס אמת. מדובר בהכנסות של כ-900 אלף ₪, לכל אחת משנות המס, ולא בהיקף הכנסות תיאורטי ולא ברור, שהכלים הסטטיסטיים אליהם הפנה הסניגור, מבקשים לנבא.

כך או כך, היקף ההשתמטות מהמס, והנזק הכספי שנגרם למדינה, הוא ממשי.

אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, בשים לב לשיטתיות של הנאשם, לחזרתיות, להיקף הכספי הניכר, ולאור ההודאה של הנאשם עצמו, אשר כאמור הודה בפה מלא שעשה את כל המעשים "במזיד ובכוונה להתחמק מתשלום מס", הרי שמדובר במי שעשה כן, מטעמי תאוות בצע כסף.

מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין):

בשים לב לערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, מידת הפגיעה בערכים אלו, מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מסוג זה, היקף העסקאות נשוא ההשתמטות מתשלום המס, ולאור העובדה כי הנאשם לא הסדיר את המחדלים עד היום, ולא שילם את חובותיו במס הכנסה, מתחם העונש ההולם בעניינו, נע בין 7 עד 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס, שהוא נגזרת של היקף ההשתמטות ממס אמת.

חריגה ממתחם העונש ההולם לקולה או לחומרה (סעיפים 40ד ו-40ה לחוק העונשין):

אין בפני בית המשפט תשתית המצדיקה על פי החוק חריגה ממתחם העונש ההולם לקולה, ואף לא נטען בטיעוני ההגנה, כי יש לחרוג ממתחם העונש לקולה.

כמו כן, אין מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם לחומרה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין):

הנאשם יליד 1970, נשוי ואב ל-4 ילדים בגירים, שניים מהם מתגוררים לדבריו עמו וסמוכים על שולחנו, והם בגילאים 18 ו-21.

אשתו של הנאשם, אינה בקו הבריאות, אושפזה מספר פעמים בשנים האחרונות.

אשר למצבו הכלכלי של הנאשם, הנאשם טוען כי לו חובות בהיקף של 800 אלף ₪, מתוכם 500 אלף ₪ בהוצאה לפועל, לדבריו לא עלה בידו להציג ראיות לכך מההוצאה לפועל, בשל מגפת הקורונה. עוד ציין בהקשר זה, כי אין לו רכב, דרכון או חשבון בנק פעיל.

שיקול נוסף חשוב לקולה, הוא העובדה שמדובר בנאשם, אשר שיתף פעולה עם רשויות החקירה, הודה בעובדות כתב האישום, נטל אחריות וחסך מזמנו של בית המשפט.

לחובתו של הנאשם עבירה אחת משנת 2004, אשר התיישנה ב-2011, ועתידה להימחק באוקטובר 2021, ועל כן, לא יינתן לכך משקל בקביעת העונש.

העונש המתאים (סעיף 40ד (2) לחוק העונשין):

מדובר במי שביצע ריבוי עבירות מס, מהחמורות שבפקודת מס ההכנסה.

יצוין, כי לפי הוראת סעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה, אדם אשר במזיד ובכוונה להתחמק ממס, השתמש במרמה ובתחבולה, כדי להתחמק מתשלום מס, דינו **"מאסר 7 שנים או קנס כאמור בסעיף 61 (א) (4) לחוק העונשין ופי שניים מסכום ההכנסה שהלין, שהתכוון להלין או שעזר להלין או שני העונשים כאחד..."**.

מדיניות הענישה, כפי שהובהר לעיל, היא כי יש להחמיר בעונשם של עברייני מס, להעדיף את האינטרס הציבורי על פני הנסיבות האישיות שלהם, ואף להעדיף עונש מאסר בכליאה ממשית על פני עונש מאסר בעבודות שירות, על שום החומרה היתרה שיש במעשים אלו, והצורך להרתיע את היחיד ואת הרבים מפני ביצועה (ראה למשל רע"פ 7135/10 חן נ' מדינת ישראל).

מעשיו פגעו בערכים החברתיים של חלוקה שוויונית של נטל המס על הציבור, ובקופת המדינה במידה גבוהה.

ההשתמטות מהמס, מתאפיינת בנסיבות מחמירות של שימוש במרמה, בעורמה ובתחבולה, והצגת חשבוניות של עוסקים בחברות שונות, אשר אינן בבעלותו של הנאשם, הכל במזיד ובכוונה להתחמק מתשלום המס, כפי שהנאשם בעצמו הודה (סעיף 2 לכתב האישום).

הפגיעה בערכים המוגנים היא על הצד הבינוני - גבוה, נסיבות ביצוע העבירות הן כאמור חמורות. הפגיעה בקופה הציבורית, לא הייתה אקראית, ונמשכה על פני שתי שנות מס, באופן חודשי, שיטתי, בעורמה, ובתכנון, דברים המשקפים דרגת אשם גבוהה מצד הנאשם.

המחדלים נשוא כתב האישום לא הוסרו עד למועד זה.

מדיניות הענישה בעבירות מהסוג הנדון, מחייבת הטלת עונשי מאסר, קל וחומר, במקרים בהם הנאשם לא הסיר את המחדלים.

נפסק לא אחת, כי הסרת המחדל, בדומה לכל מעשה של תיקון תוצאות העבירה, היא פיצוי על הנזק, משקפת באופן מובהק את נטילת האחריות מצד הנאשם, וראוי לעודד עברייני מס לעשות כל שבידם, כדי להסיר את המחדל, ולשקף זאת בגזירת העונש, וההיפך גם הוא נכון (עפ"ג (מרכז) 20791-12-13 אלון ואח' נ' פרקליטות מחוז ת"א מיסוי וכלכלה (2014); עפ"ג (מרכז) 26177-05-14 בהרב נ' מדינת ישראל (2015); עפ"ג (ת"א) 47301-01-14 רשות המיסים היחידה המשפטית איזור מרכז לתיקים מיוחדים נ' פ. מ. מ בע"מ (2014)).

הטענה בדבר שיעור המס שנטען על ידי המדינה, שהינו סכום מס שאינו מבוסס, ואילו היה מגיש את הדוחות לרשויות המס, וכולל בהן את הכנסותיו והוצאותיו, היה סכום המס נמוך מאוד, כטענתו, היא טענה שאין בה ממש. אני מפנה בעניין זה, לעפ"ג 56587-07-13 מדינת ישראל נ' קובי (2013), שם נאמרו דברים היפים לעניין זה:

"...הזדמן לנו, כמו כמעט לכל מותב העוסק בתחום זה, להביע את דעתנו על הדיון, ולפיו לו היו פלוני מנהל ספרים כדן, הוצאותיו בייצור ההכנסה, היו מביאות לכך, שבסופו של יום, לא היה צריך לשלם מס. יתכבד פלוני וינהל ספרים, ולאחר מכן יעלה טענה זו. מי שאינו מנהל ספרים, כורת את הענף עליו הוא יושב, ככל

שהדבר אמור בטענה דלעיל".

כמו כן, אני מפנה לדברים ברוח זו, שנאמרו לגבי טענה דומה בעפ"ג 62832-02-16 מור נ' מדינת ישראל (2016):

"...אין כל סיבה להניח לטובתו של עבריין מס, שאינו מגיש דוחות, ואינו מדווח על הכנסותיו, כי הוצאותיו הנטענות, הן אמיתיות וכשרות, שניתן לנכותן מהכנסותיו, על פי דיני המס. יתכבד המערער ויגיש דוחות כדת וכדין, יכלול את כל הכנסותיו והוצאותיו ורק לאחר מכן יעלה טענה מסוג זה".

מאידך, יש לשקול לקולה את מצבו הכלכלי של הנאשם, שהינו בכי רע, את העובדה שמדובר באדם נורמטיבי, ולמעט הרשעה אחת שהתיישנה ועתידה להימחק בעוד כשנה, אין לחובתו הרשעות קודמות, הנאשם הודה וחסך מזמנו של בית המשפט והביע חרטה.

סיכומם של הדברים, בהביאי בחשבון את מכלול השיקולים, באתי לכלל מסקנה כי יש להטיל על הנאשם עונש מאסר בכליאה ממשית, אולם נוכח מכלול השיקולים לקולה, יהא עונש המאסר מתחת לאמצע מתחם העונש ההולם, בתוספת מאסר מרתיע מותנה, וכן קנס ממשי הלוקח בחשבון את שיעור ההשתמטות מהמס והנזק שנגרם למדינה.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

12 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 12/10/20 בשעה 08:00 במתקן כליאה "קישון", עם תעודת זהות ועותק מגזר דין זה, וזאת לאחר שיבצע בדיקה ומיון מוקדם, בטלפונים 08-9147929, 08-9147944.

8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור בתוך תקופה זו, את העבירה בה הורשע בתיק זה, וכל עבירה מסוג פשע, לפי פקודת מס הכנסה.

קנס בסך ₪ 30,000 או 3 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-15 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מ-1/10/20 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. פיגור יעמיד את מלוא הקנס לפירעון מידי ויפעיל את צו המאסר שלצדו.

אני מחייב את הנאשם לחתום על התחייבות בסך ₪ 10,000, להימנע במשך שנתיים מיום שחרורו מלבצע כל עבירה על פקודת מס הכנסה. לא יחטום - יאסר למשך 30 יום או עד שיחתום - המוקדם מביניהם.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ג' תשרי תשפ"א, 21 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים.